

[Per Hækkerup.]

strup Clemmensen, der jo vendte tilbage til sit yndlingsbarn — det er socialistisk folkeparti, jeg tænker på — og bad mig om at gentage, at socialistisk folkeparti er en børnehave og en sandkasse. Jeg vil gerne dertil sige, at jeg har sagt, bl. a. med henvisning til andre udmærkede udtalelser, der er faldet i denne sag, at det, der foregår i SFs børneorg. . . (*Munterhed*) — ja, for min skyld kan vi godt sige det — i SFs partiorganisation, forekommer mig at være så forvirret og så urimeligt, at det fortjener den karakteristisk, som jeg og andre har givet det. Men jeg har samtidig sagt — og det vil jeg bede hr. Haunstrup Clemmensen og andre forstå — at med dette parti og denne partiorganisation har vi ingen aftale; vi har en aftale med socialistisk folkepartis folketingsgruppe. Den aftale holder vi, og så længe socialistisk folkepartis folketingsgruppe også overholder den, er ikke bare regeringens parlamentariske grundlag i orden . . . (*Poul Sørensen: Ja!*) — ikke blot det, men så er der også en mulighed for at føre en politik, som vi i socialdemokratiet ønsker det, og i højere grad, end det var muligt for os under tidligere parlamentariske vilkår. Det betyder ikke, skal jeg gerne gentage, at vi ikke med stor glæde ser de andre partier være med i en lovgivning. Det betyder heller ikke, at vi ikke er indforstået med, at hvis vi skal opnå kompromiser, skal også vi bøje os — det har jeg sagt tidligere. Men man skal da ikke misforstå situationen. Vi har en aftale med socialistisk folkepartis folketingsgruppe. Den holder vi os til.

Det, jeg gerne ville understrege, var altså, at hele hensigten med debatten — og det bekræfter hr. Haunstrup Clemmensen endnu en gang i sine sidste ord — er at drøfte det politiske problem — idet man tror, at der er et problem — imellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Vi har, vil jeg gerne gentage, ikke noget problem. Man har interne problemer i SF, og det må de selv om. Vi har en aftale, som vi holder os til — og jeg tror, man gør klogt i at indstille sig på, at vi holder os til den. (*Statsministeren [J. O. Krag]: Vi skulle lige have dagsordenen!*). Nå ja, det er jo ikke første gang, jeg har glemt det. Men denne gang er jeg bange for, at jeg ikke kan få hr. Per Federspiel som hjælper.

Vi har i den socialdemokratiske gruppe taget stilling til den dagsorden, som liberalt centrum har foreslået, og vi ønsker ikke at stemme for den; vi anbefaler, at man stemmer imod. Jeg ønsker i stedet for sammen med hr. Poul Dam fra socialistisk folkepartis gruppe at stille følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Idet folketetinget tager statsministerens redegørelse til efterretning og bekræfter, at en høj og stabil beskæftigelse og en fortsat velstandsstigning er målsætningen for den økonomiske politik, tiltræder tinget de af regeringen fremlagte retningslinjer for en forstærket erhvervspolitisk indsats og går dermed over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu stillet følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen: (se ovenfor). Også dette forslag indgår i forhandlingen.

Henry Christensen: Jeg vil gerne indledningsvis minde statsministeren om, at jeg på mit partis vegne stillede et par spørgsmål til statsministeren, fordi vi anså det af betydning, at folketetinget fik en vurdering fra statsministerens side på disse områder.

Det ene var — for at minde statsministeren om det — ønsket om at få en vurdering af risikoen for en fortsat for kraftig inflatorisk og dermed omkostningsfordyrende udvikling her i samfundet, og det andet spørgsmål havde særlig relation til problemet om mulighederne eller forudsætningerne for at tilvejebringe den kreditlempelse for erhvervslevet, som også efter vor opfattelse er tiltrængt. Hvis statsministeren vil fastholde sit synspunkt fra for en måned siden om, at vi ikke kan forøge den udenlandske gældssætning, hvad der jo unægtelig er meget der begrunder, er det klart, at så må man tilvejebringe forudsætningerne indadtil ad andre veje, og det er en afbalancering af de forskellige muligheder, som naturligvis må med ind i bedømmelsen af det, som vel trods alt er kernepunktet i det oplæg, som kom fra statsministerens side. Derfor synes jeg — hvis jeg må sige det — at statsministeren skylder at give folketetinget en kommentar til dette spørgsmål eller en vurdering af disse områder.

Jeg skal på ny sige om statsministerens